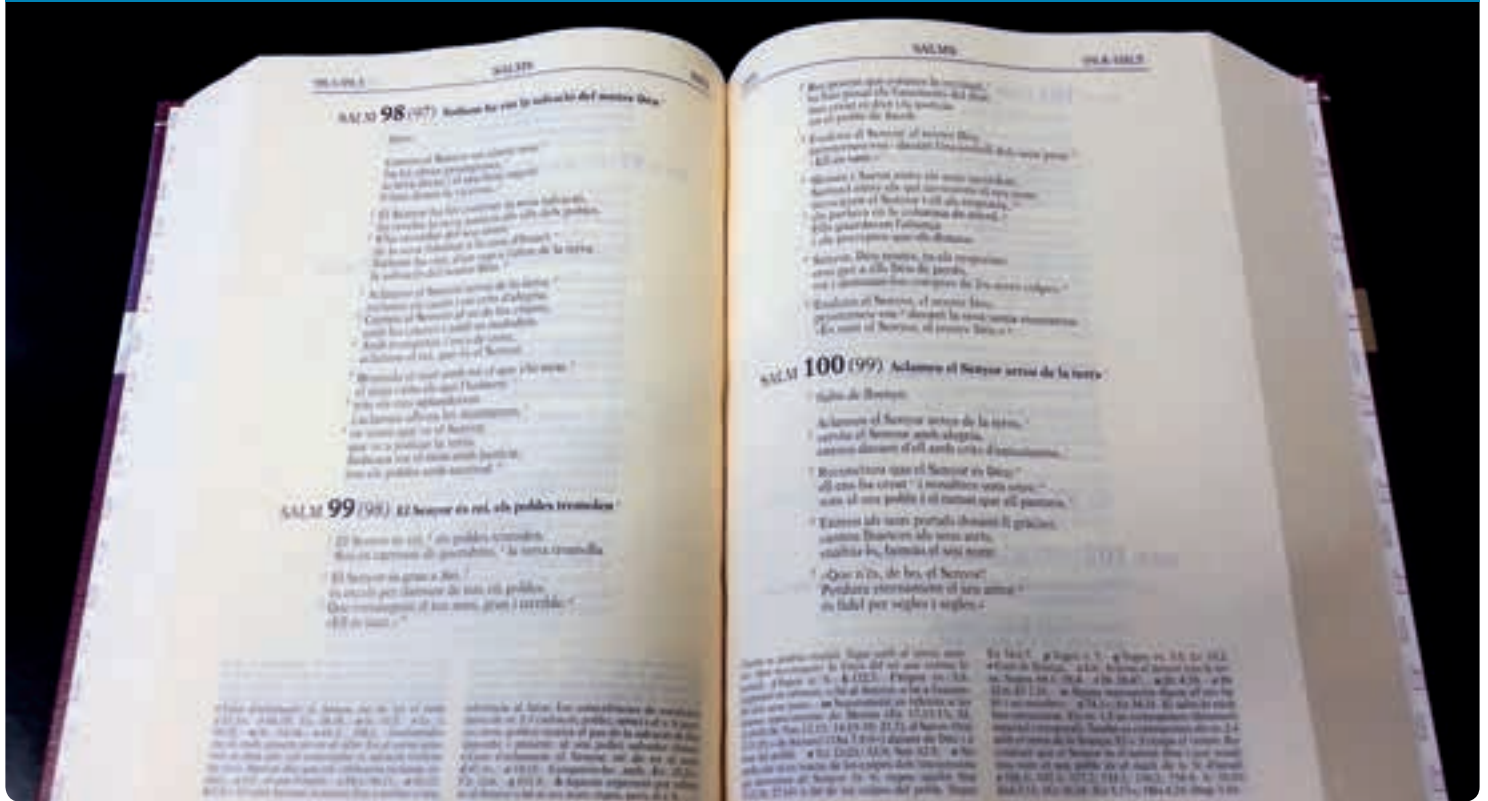

Full diocesà

26 de gener del 2020

p4 i p5 —La *lectio divina* o lectura orant de la Paraula

p6 —Les dificultats d'Haití, deu anys després del terratrèmol

El Diumenge de la Paraula de Déu

En la proppassada memòria litúrgica de Sant Jeroni (dia 30 de setembre), a l'inici del 1.600 aniversari de la seva mort, el papa Francesc va fer pública la carta apostòlica en forma *motu proprio* titulada *Aperuit illis*, amb la qual instituïa el Diumenge III de durant l'any com el Diumenge de la Paraula de Déu, dedicat a la celebració, reflexió i divulgació de la Sagrada Escripura. Aquest diumenge és avui.

«Serà important que en la celebració eucarística s'entronitzi el text sagrat per tal de fer evident a l'assemblea el valor normatiu que té la Paraula de Déu. En aquest diumenge, de manera especial, serà útil destacar la seva proclamació i adaptar l'homilia per posar en relleu el servei que es fa a la Paraula del Senyor», destaca el papa Francesc.

«És fonamental», subratlla el Sant Pare, «que no falti cap esforç perquè alguns fidels es preparin amb una formació adequada a ser veritables anunciadors de la Paraula, com succeeix de manera ja habitual per als acòlits o els ministres extraordinaris de la comunió, i així poder ressaltar la importància de seguir en la vida diària la lectura, l'aprofundiment i l'oració amb l'Escripura, amb una particular consideració de la *lectio divina*».

També afirma que el dia dedicat a la Bíblia no ha de ser «un cop l'any», sinó una vegada per a tot l'any, perquè ens urgeix la necessitat de tenir familiaritat i intimitat amb la Paraula de Déu.

«Veniu amb mi, i us faré pescadors d'homes»

Diumenge III durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre del profeta Isaïes

En temps passat, el Senyor humilià el país de Zabuló i de Neftalí, però a la fi dels temps enaltirà el camí del Mar, l'altra banda del Jordà, Galilea dels pagans. El poble que avançava a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós. Els heu omplert de goig, d'una alegria immensa; s'alegren davant vostre com la gent a la sega, com fan festa els vencedors quan reparteixen el botí. Heu trossejat el jou que li pesava, la barra que duia a l'espatlla i l'agulló del qui l'arriava; tot ho heu trossejat com al dia de Madian.

(8,23b-9,3)

Salm responsorial

El Senyor m'il·lumina i em salva.

(Salm 26)

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, pel nom de Jesucrist, el nostre Senyor, us demano que aneu d'acord i que no hi hagi divisions entre vosaltres; estigueu ben units en una sola manera de pensar i en un sol parer. Perquè alguns de la casa de Cloa m'han parlat de les desavinences que hi ha entre vosaltres. Vull dir que cadascú de vosaltres afirma: «Jo sóc partidari de Pau», «Doncs jo, d'Apol·ló», «Jo, de Quefes», «Jo, de Crist». Com és això? El Crist està dividit? És que Pau ha estat crucificat per vosaltres o heu estat batejats en el nom de Pau? Crist no m'ha enviat a batejar, sinó a anunciar l'evangeli, i a fer-ho sense recórrer a un llenguatge de savis, perquè la creu de Crist no perdi el seu valor.

(1,10-13.17)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

Quan Jesús sentí a dir que Joan havia estat empresonat, se'n tornà a Galilea, però no anà a viure a Natzaret, sinó a Cafar-Naüm, vora el llac, a la regió de Zabuló i de Neftalí, perquè s'havia de complir allò que anunciava el profeta Isaïes: «País de Zabuló i de Neftalí, camí del mar, l'altra banda del Jordà, Galilea dels pagans: El poble que vivia a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós.» Des d'aquell temps Jesús co-

mençà a predicar així: «Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop.» [Tot vorejant el llac de Galilea, veié dos germans, Simó, l'anomenat Pere, i Andreu. Estaven tirant el filat a l'aigua, perquè eren pescadors, i els digué: «Veniu amb mi, i us faré pescadors d'homes.» Immediatament abandonaren les xarxes i se n'anaren amb ell. Més enllà veié altres dos germans, Jaume i Joan, fills de Zebedeu. Eren a la barca amb el seu pare, repassant les xarxes, i Jesús els cridà. Ells abandonaren immediatament la barca i el pare, i se n'anaren amb ell. I anava per tot Galilea, ensenyant a les sinagogues, predicant la bona nova del Regne i guarint entre la gent tota malaltia.

(4,12-23)

«Us demano que aneu d'acord i que no hi hagi divisions entre vosaltres; estigueu ben units en una sola manera de pensar i en un sol parer»

Passar a l'acció

Joan Mir Tubau, prev.

A Jesús li arriba la notícia de l'empresonament de Joan Baptista i veu que és l'hora de començar la seva missió. De vegades, les circumstàncies empenyen les nostres decisions i ens fan sortir de la nostra «zona de confort». Jesús deixa Natzaret i se'n va a viure a Cafar-Naüm, al nord del llac de Galilea, ciutat de pas, frontera entre dos estats. Jesús en farà «la seva» ciutat, el centre de les seva activitat pública.

És en aquesta terra de pagans on Jesús, profeta de la llum, ve a il·luminar «el poble que vivia a les fosques», i així es compleix el que havia anunciat el profeta Isaïes. Jesús comença la seva missió acostant-se als pagans, els qui «vivien al país tenebrós», a aquells que, segons la creença popular, estaven més lluny de Déu.

«Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop.» És una crida a la conversió que, abans, Joan Baptista ja havia fet ressonar i que, més endavant, Jesús encarregarà als seus deixebles de repetir-la. S'adreça a tothom: es tracta de canviar el cor, de girar-se cap a Déu, de deixar-nos guiar per ell, de transformar en profunditat la nostra vida. Com Jesús, hem de passar a l'acció, agafar el relleu dels qui ens han precedit en el camí de conversió i en l'anunci de l'Evangeli. I, en els nostres temps, això és una tasca urgent.

Jesús busca col·laboradors i els troba: Pere, Andreu, Jaume i Joan. Són els primers deixebles. Són els primers exemples de conversió: aquests quatre pescadors abandonen la seva professió (barca i xarxes), deixen també el seu pare i segueixen Jesús. Al costat de Jesús aprendran un altra professió encara més arriscada: ser pescadors d'homes.

La imatge

Som a Galilea, al nord d'Israel, el territori que havia experimentat més influència del paganisme. Diríem que s'assembla més al nostre Occident, com aquelles perifèries que tant li agrada citar al Sant Pare.

Allí comencen d'escoltar l'anunci: «El poble que vivia a la fosca ha vist una gran llum.» De Galilea seran els primers deixebles que deixen les seves feines per anar amb Jesús.

La crida de Pere i Andreu (1590-1609), F. Barocci

Agenda

Lit. hores: Setmana III

27 dilluns

— Sant Àngela de Mèrici
— Sant Enric d'Ossó
2Sa 5,1-7.10/Salm 88/Mc 3,22-30

28 dimarts

— Sant Tomàs d'Aquino
2Sa 6,12b-15.17-19/Salm 23/
Mc 3,31-35

29 dimecres

— Sant Pere Nolasc
— Sts. Constanci i Valeri
Beat Manuel Domingo i Sol
2Sa 7,4-17/Salm 88/Mc 4,1-20

30 dijous

— Santa Martina
2Sa 7,18-19.24-29/Salm 131/
Mc 4,21-25

31 divendres

— Sant Joan Bosco
2Sa 11,1-4a. 4c-10a.13-17/Salm
50/Mc 4,26-34

1 dissabte

— Santa Brígidia
Comença febrer, consagrat a la
Purificació de la Mare de Déu.
2Sa 12,1-7a.10-17/Salm 50/
Mc 4,35-41

2 La Presentació del Senyor i la purificació de la Benaurada Verge Maria

— Santa Aida
Jornada Mundial de la Vida
Consagrada
Mt 3,1-4/Salm 23/He 2,14-18/
Lc 2,22-40

La *lectio divina* o lectura orant de la Paraula

Què és?

La *lectio divina* o lectura orant de la Paraula, més que una reflexió, és una experiència de trobada personal amb Déu escoltant-lo, vivint amb ell, estant amb ell, essent el seu amic a través de la Paraula. Déu ens estima i surt al nostre encontre.

El papa Benet XVI en l'exhortació apostòlica *Verbum Domini* (2010) (cf. 86-87) ens recomana aquesta pràctica, que literalment vol dir «lectura divina»: «La lectura assídua de la Sagrada Escripura acompanyada per l'oració permet aquest íntim diàleg en el qual, a través de la lectura, s'escolta Déu que parla, i, a través de l'oració, se li respon amb una confiada obertura de cor.» O com diu Sant Agustí: «La teva oració és un col·loqui amb Déu. Quan llegeixes, Déu et parla; quan preguntes, parles tu a Déu.» A aquest propòsit, això no obstant, s'ha d'evitar el risc d'un apropament individualista, tenint present que la Paraula de Déu se'ns dona precisament per a construir comunió, per a unir-nos en la Veritat en el nostre

camí cap a Déu. És una Paraula que es dirigeix personalment a cadascú, però també és una Paraula que construeix comunitat, que construeix Església. Per tant, hem d'acostar-nos al text sagrat en la comunió eclesial.

T'agradaria saber més?

L'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic ofereix la possibilitat d'endinsar-te en aquests camps de coneixement i altres que pots consultar al web.

Història de l'església; Art cristià medieval;
Els grans monestirs catalans. El monestir de Ripoll; Moral de l'amor i de la sexualitat;
Escenes bíbliques de la portalada de Ripoll;
Història de la música sacra a Occident;
Teologia espiritual; Diàleg interreligiós...

música

monestirs

art

diàleg

Edifici Seminari Vic
Període de matriculació
del 7 al 28 de gener
www.iservic.org
secretaria@iservic.org
93 886 15 55

 Ciències Religioses
Institut Superior
Vic

Com pregar amb la Paraula de Déu

Redacció

Comencem la *lectio divina* invocant l'Esperit Sant, demanant-li que ens il·lumini i ens obri a la comprensió de la Paraula i que ens animi a la resposta amb les nostres vides.

1. Llegir (*lectio*) pausadament el text bíblic. Tornem a llegir-lo. Donem temps al Senyor i escoltem el missatge que ell vol donar-nos en aquesta Paraula.

2. Meditar (*meditatio*) què ens diu la Paraula que hem llegit lentament. Es tracta de posar-se en presència del Déu que vol parlar-me avui a mi. No es tracta de considerar paraules pronunciades en el passat, sinó en el present.

3. Orar (*oratio*). Què diem nosaltres al Senyor com a resposta a la seva Paraula? És la resposta personal a Déu que ens parla. Pretenem il·luminar la nostra vida personal o comunitària a la llum d'aquesta Paraula demanant la gràcia necessària per a viure-la, donant gràcies pel do que ella significa, lloant el Senyor.

4. Contemplar (*contemplatio*). Deixem penetrar la Paraula mirant de descobrir la conversió que vol el Senyor de mi, de la meva ment, del meu cor, de la meva vida.

5. Actuar (*actio*). A què em compromet aquesta Paraula que he meditat? El procés de la *lectio divina* no acaba el seu procés fins que no s'arriba a l'acció fent un compromís que neixi d'aquesta trobada amb el Senyor. Animats i envaïts per la Paraula, tornem a la vida amb una altra actitud.

Si som fidels a la pregària amb la Paraula de Déu i des de la Paraula de Déu, la nostra mirada, la nostra escolta, el nostre discerniment aniran canviant. Deixem que l'Esperit Sant ho transformi tot: les nostres obres, les nostres comunitats, el món sencer.

Els cinc passos
necessaris per la
'Lectio Divina'

Les dificultats d'Haití, deu anys després

Església de Barcelona

El món sencer commemora aquests dies el desè aniversari del terratrèmol d'Haití del 2010, una catàstrofe natural que es recordarà com una de les majors emergències humanitàries del segle XXI.

«No existeix un sol haitià que no recordi què estava fent la tarda del 12 de gener de 2010», assegura Lucas Bolado, coordinador de projectes de Mans Unides a Haití. «Aquell dia, un terratrèmol d'intensitat 7,3 de l'escala Richter va canviar per sempre la història del país més pobre de l'hemisferi nord i va deixar al seu pas 300.000 morts, 400.000 ferits i un milió i mig de persones sense llar», explica Bolado.

Malgrat la solidaritat dels haitians i de

molts ciutadans de tot el món, els esforços per reconstruir el país han estat insuficients. «La magnitud del desastre, la falta d'organització i la corrupció a tots els nivells no han aconseguit de canviar la fesomia d'un país encara marcat per la pobresa, la fam, l'absència d'infraestructures, la migració dels joves i la degradació ambiental», assegura.

La greu inestabilitat sociopolítica, la corrupció i la dependència de l'ajuda externa són els principals motius que assenyalen els socis locals de Mans Unides per a explicar per què, malgrat les ajudes, el país no ha aconseguit superar els danys causats pel terratrèmol: «El país encara està experimentant dies foscos. Moltes persones encara viuen en refugis temporals i no poden reconstruir les seves llars.»

Centenari del P. Miquel Estradé

Redacció

Aquest dissabte ha fet cent anys del naixement del P. Miquel Estradé, monjo de Montserrat. Havia nascut a Tarragona l'11 de gener de 1920, va estudiar uns quants cursos al Seminari de Tarragona i en 1942 entrà al monestir de Montserrat. Dos anys després va fer la professió temporal, en 1947 la professió solemne i en 1948 fou ordenat prevere.

En un article, el P. Bausset ha destacat la tasca pastoral del P. Estradé, tant a Montserrat com en altres llocs. El pare Miquel acollí i acompanyà, a Montserrat, multitud de joves i gent de totes les edats, que trobaven en ell un home d'una gran calidesa humana i espiritual.

Ell, gran coneixedor de les llengües clàssiques i també del català, traduí a la nostra llengua textos de la Bíblia, així com escrits de diversos autors cristians llatins i grecs. De fet, en la Bíblia de Montserrat són seves les versions del llibre dels Macabeus, de Tobit, Judit i la Saviesa. El pare Miquel va ser un escriptor prolíx, en llibres i articles.

«El fills no són propietat dels pares, però encara menys de l'Estat»

El portaveu episcopal, Mons. Luis Argüello, va sortir al pas de les polèmiques declaracions de la ministra d'educació, Isabel Celaá.

Argüello va recordart que «els fills no són propietat dels pares, encara menys de l'Estat! Tampoc no som propietaris del nostre cos. No som coses. Ser fill, suposa participar d'un vincle, fruit i origen d'altres vincles que, respectats i harmonitzats, fan possible el bé comú, personal i social».

I afegí: «Avui es proposa l'ideal de l'individu desvinculat. Sense vincles, més autònom i més lliure, per a "decidir sobre tot". La desvinculació ens debilita davant el PODER, que ve a ajudar la nostra feblesa per decidir per nosaltres. Això sí, ens ofereix algunes engrunes: decidir al supermercat, decisions sentimentals o populistes que generen dependències i des-

vinculen. El totalitarisme elogia l'individu per sotmetre'l més fàcilment. La família i "la família de famílies" destorben.»

Humor

Les històries de l'escolà Miquel (11)

Punt de reflexió: L'empipament és una cosa normal i habitual, però a vegades no sabem què fer-ne. És a dir, m'he enfadat i ara què faig? Una persona amb esperit cristià sap expressar verbalment el seu empipament. Ho fa després d'entendre el que li succeeix i el motiu pel qual s'ha enfadat, per a després excusar-se amb la persona adient

sense caure en la grolleria dels retrets o males cares. Com a cristians hem d'aprendre a comprendre i a expressar el que sentim sense tornar mal per mal.

Imatges: Mn. Joan Maria Padrell (prevere de l'arquebisbat de Tarragona).
Reflexió: Mn. Xavier Romero (prevere del bisbat de Solsona)

El Diumenge de la Paraula de Déu

Romà Casanova, bisbe de Vic

El sant pare Francesc ha disposat que el tercer diumenge del temps ordinari sigui el *Diumenge de la Paraula de Déu*, a fi que creixi «en el poble de Déu la familiaritat religiosa i assídua amb la Sagrada Escriptura».

L'Església sempre ha tingut en gran estima i veneració la Sagrada Escriptura, perquè aquesta és, tant en l'Antic com en el Nou Testament, la Paraula de Déu testificada i inspirada divinament. «La fe cristiana, però, no és una "religió del Llibre", no d'una paraula escrita i muda, sinó del Verb encarnat i viu. Per això l'Escriptura ha de ser proclamada, llegida, acollida i viscuda com a Paraula de Déu, en el si de la Tradició apostòlica, de la qual no es pot separar» (cf. Benet XVI, *Verbum Domini*, 7).

El document en el qual institueix Francesc, papa, el Diumenge de la Paraula porta per títol: *Aperuit illis*, les paraules amb què l'evangelista Lluc expressa el que va fer Jesús ressuscitat en els deixebles, el vespre de Pasqua: *els obrí el cor perquè comprenguessin les Escriptures* (24,45). I és el mateix que el Senyor viu i ressuscitat fa entre nosaltres quan ens reunim en la celebració cristiana i en la pregària, tant personalment com comunitàriament. La nostra

fe cristiana ens fa descobrir que no solament en el passat Déu ha parlat, sinó que Déu parla avui i dóna resposta a les qüestions que portem en el nostre cor aquí i ara. La paraula de Déu sempre és viva i eficaç. És més penetrant que una espasa de dos talls: arriba a destriar l'ànima i l'esperit, les articulacions i el moll dels ossos; discerneix les intencions i els pensament del cor (Hb 4,12). Escoltar de veritat la Paraula significa obrir el nostre cor i deixar que aquesta transformi la nostra vida, convertint-nos, cada dia més, en un do per als altres mitjançant la caritat.

Acollim, doncs, aquest Diumenge de la Paraula, amb goig. Celebrem que el Senyor ressuscitat és viu enmig nostre i ell mateix ens explica el sentit de les Escriptures. Que la Paraula de Déu sigui proclamada dignament i acollida en el nostre cor. Que els ministres de la Paraula, bisbe, preveres i diaques, visquem immersos en aquesta mateixa Paraula que anunciem als nostres germans. Que en tot el poble cristià, en aquests moments del camí sinodal, el Senyor susciti nova fam i nova set de les paraules del Senyor. Que la Bíblia sigui «el llibre» per a tots i cada un de nosaltres, que la llegim cada dia i estigui en les nostres mans en la pregària.

